

livet. Og skulle der være en enkelt tanke, som ikke var tænkt endnu, og som man ikke var i gang med at føre ud i livet fra justitsministerens side, havde man nedsat en arbejdsgruppe, der vil sørge for, at det hele blev rigtig perfekt. Der er kun en enkelt lille ting, som jeg vil råde SF's ordfører til i den her sag, og det er at være lidt opmærksom på, at Justitsministeriets arbejdsgrupper ikke altid arbejder så hurtigt. Det skyldes jo, at Justitsministeriet har mange og vigtige opgave at tage sig af, og at personalet er hårdt spændt for. Det medvirker vi også somme tider selv til på de områder, hvor vi blander os, så det kræver nok, at man er en lille smule opmærksom, så der bliver fulgt op på det.

I hvert fald synes jeg, at diskussionen om ofrenes vilkår jo er en tilbagevendende diskussion, der har været ført her i Folketingssalen mange gange. Når jeg kigger på nogle af de forslag, som SF's fremsætter, og som jeg kan forstå på ministeren enten er udført eller vil blive udført i nær fremtid, er det jo forslag, som er fremsat her i Folketingssalen første gang for mange, mange år siden. Så det kommer ikke af sig selv, men jeg synes alligevel, at det er godt, at vi tager diskussionen op.

Enhedslisten er i udgangspunktet positive over for forslaget. Det er helt klart, at man selvfølgelig skal styrke offerrådgivning ved at give øgede bevillinger til f.eks. hjælp til voldsofre. Der er jo ingen modsætning imellem at give mere hjælp, skabe bedre vilkår for en offerrådgivning og så stadig væk lade en del af offerrådgivningen ligge i frivilligt regi. Indimellem får man indtryk af, at det ville være særlig ubehageligt for de mennesker, der udøver offerrådgivningen, hvis de fik gode vilkår at arbejde under, for entusiasmen og ildsjælene lever bedst under meget vanskelige vilkår. Det tror jeg altså man tager fejl i, og derfor synes jeg da også, det er positivt, at man i hvert fald er indstillet på at gå ind og gøre noget ved den problemstilling, der handler om transport.

Jeg synes også, at man skal være opmærksom på, at ressourcerne til god suggestion af de frivillige også kan være en vigtig ting. For uanset hvor meget ildsjæl man er, og uanset hvor meget man brænder for en sag, kan man, når man gang på gang konfronteres med meget ubehagelige oplevelser og meget ubehagelige situationer, have brug for at få en debat og en snak og en diskussion med mennesker, som er i stand til at forholde sig til det ud fra en professionel vinkel.

Jeg synes sådan set også, at det er en smule paradoksalt, at vi stadig væk har en debat, som handler om, hvorvidt man skal behandles lige så meget for de psykiske skadevirkninger af at have været udsat for vold, som man skal behandles for de fysiske skadevirkninger. Det ligger ligesom i luften, at det der med det psykiske er noget, hvor psykologer og voldsofferet måske bare synes, at det er hyggeligt at snakke sammen. Jeg tror, at man skal tage de psykiske problemer i den sammenhæng meget alvorligt, og så bør der naturligvis være mulighed for at få psykologbistand. Jeg er sikker på, at man vil være i stand til at håndtere henvisning og kontrol med det, præcis ligesom man kan kontrollere så mange andre ting, så det ikke bliver mere end det, der er nødvendigt.

Jeg synes også, at fokuseringen på, at man også skal beskæftige sig med børn og unge, når de er ofre, og tage det alvorligt, altså at forholde sig aktivt og indgribende i forhold til den situation, er vigtig. En ting er det, som SF fremfører om, at der skal træffes nogle hurtige retsafgørelser, noget andet er, at ligegyldig hvilken kriminalitet, vi taler om, vil vi til enhver tid kunne mobilisere et ønske om, at det skal gå hurtigt. Jeg synes, at det vigtige i forhold til ofrene vel er, at de har en oplevelse af, at de bliver anerkendt som ofre. Det kan hænge sammen med, at der kommer en retssag, og at der bliver truffet en afgørelse hurtigt, men det kan også handle om, at man faktisk tager deres behov for hjælp og støtte alvorligt fra dag nummer 1 og siger, at det gør man sådan set i udgangspunktet, uanset hvordan retssagen i sidste ende skulle falde ud.

Jeg tror også, at det ville være fornuftigt at have en ordning, hvor man som voldsoffer selv kunne tage stilling til, om man havde noget behov for at vide, hvad der senere skete med den, der havde begået forbrydelsen mod en. Det er helt sikkert rigtigt, at man i nogle tilfælde ikke har noget som helst ønske om at få noget som helst at vide om det, og i andre tilfælde kan man så betragte det som en trykthedsskabende foranstaltning at vide det, og så er det vel godt nok, at man kan bede om det. Jeg synes ikke rigtig, at det der med, at det kunne føre til administrative vanskeligheder og til, at ministeren kunne blive sendt i samråd, set fra mit synspunkt var noget afgørende element imod at give borgerne den ret. Det er da vist at sætte systemet over borgeren, hvis man har den indgang til det.

På den anden side tror jeg også, at hvis vi snakker om, hvordan voldsofre skal komme vi-